

[Finansministeren.]

vil indkomstskatten være nogenlunde den samme fra år til år, således at der ikke bliver større forskel mellem skattefradraget og den skat, der pålignes årets indkomst. Sammenlignet hermed bliver stigende indtægter hårdere beskattet, fordi deres skattefradrag er bestemt af de foregående års lavere indkomst.

Efter forslaget skal fradraget for betalt indkomstskat til staten erstattes med et beregnet statsskattefradrag. Dette fradrag beregnes således, at det svarer til den statskat, der i de følgende år skal betales af årets indkomst. Ved indkomstforøgelser betyder denne fremgangsmåde, at et statskattefradrag, der er bestemt af de foregående års lavere indkomster, erstattes med et fradrag, der er højere, fordi det beregnes på grundlag af den forøgede indkomst. Efter forslaget vil skattefradraget — og dermed skatten — blive af nogenlunde samme størrelse, hvadenten der er tale om stigende eller stabile indkomster.

Rent praktisk foreslås ordningen gennemført på den måde, at skatteyderen ved indkomstopgørelsen på sædvanlig måde fradrager betalt formueskat samt kommune- og kirkeskat. I det beløb, der herefter fremkommer, fratrækkes yderligere et beregnet fradrag for indkomstskat til staten efter særlige skalaer — en for forsørgere og en for ikke-forsørgere. Skalaerne udformes således, at det beregnede statsskattefradrag kommer til at svare til det beløb, som skatteyderen skal betale i statsindkomstskat. Af praktiske grunde vil mindre uoverensstemmelser mellem det beregnede fradrag og den pålignede skat dog kunne forekomme. Et udkast til en sådan skala er optrykt som bilag til lovforslagets bemærkninger. Der er iøvrigt i bemærkningerne gjort nærmere rede for fremgangsmåden ved beregningen af statsskattefradraget og opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Som jeg tidligere har omtalt, er det et hovedformål med den foreslåede ordning at lempe indkomstbeskatningen af merindtæg-

ten for det første skatteår, efter at indtægten er steget.

For at belyse, hvorledes ordningen vil virke i så hensende, skal jeg nævne nogle få eksempler på, hvorledes en indtægtsforøgelse på 1 000 kr. beskattes efter de gældende regler og efter forslagens bestemmelser. Det drejer sig om en københavnsk forsørger, der hverken har ret til hustru- eller børnefradrag. Hvis hans skattepligtige indkomst før forhøjelsen er 10 000 kr., vil indkomstforøgelsen på de 1 000 kr. efter de gældende regler blive beskattet med 430 kr. eller 43 pct. og efter forslaget med 322 kr. eller 32 pct. Er indkomsten inden forhøjelsen 15 000 kr., bliver skattestigningen efter de gældende regler 680 kr. eller 68 pct. og efter forslaget 442 kr. eller 44 pct. Ved en indkomst på 20 000 kr. bliver merskatten efter de gældende regler 770 kr. eller 77 pct. mod 462 kr. eller 46 pct. Selvom indtægtsforøgelsen skulle være f. eks. 500 kr. eller 1 200 kr., vil beskatningsprocenterne være nogenlunde de samme som ved 1 000 kr.s indtægtsstigning.

Vil man danne sig et fuldstændigt billede af forslagens virkninger, er det ikke tilstrækkeligt at se på et enkelt års beskatning. Man må tillige undersøge, hvorledes beskatningen forløber i en længere periode. Der er derfor i bemærkningerne til forslaget og i et særligt bilag gjort rede for nogle eksempler på, hvorledes beskatningen vil udvikle sig i en årrække såvel efter de gældende regler som efter forslaget. Jeg skal ikke i denne forbindelse nævne flere tal-eksempler, men henviser til bemærkningerne med bilag. Det fremgår heraf, at indkomstskatten for varierende indkomsters vedkommende efter forslaget kommer til at ligge ret tæt op ad skatten af de tilsvarende stabile indkomster. Når der ikke er fuld overensstemmelse, skyldes det, at man ikke har foreslået, at fradraget for betalt kommuneskat erstattes med et fradrag beregnet efter samme princip som foreslået for statskattefradraget. En sådan ordning ville nemlig medføre betydelige praktiske vanske-